

MARA TAVČARJEVA:

Brez mamice.

o je bil Svetozar star tri leta, mu je umrla mamica. Vesel, zadovoljen deček je bil, igral se je vse dni, zaspal zvečer truden v naročju ali v objemu svoje mamice. Mamica ga je ljubila in ljubkovala, a srce jo je bolelo, ker je bila bolehná.

Nekega dne je obležala. Poklicali so zdravnika. Vsaka pomoč je bila izključena. Odpeljali so jo z rešilnim vozom v bolnico. Svojemu malemu sinku je izročala pozdrave s trudno roko. Objela ga je, blagoslovila in mu želela tisoč sreč.

Svetozar je plakal za mamico. Obiskoval jo je v bolnici, toda mamica je bila v nezvesti in le za trenutek je spoznala svojega sinka.

Mali Svetozar je svojega očeta vedno izpraševal, kdaj se vrne mamica. Očka je zaplakal in tolažil otroka in sebe.

In nekega dne je prišel očka domov in povedal sinku, da je mamica umrla.

»Kdaj zopet pride?« je vprašal Svetozar.

»O Božiču pride. Pripravila bo drevesce vse lepo in blesteče,« je odgovoril.

Na dan pogreba je čul Svetozar zabijanje krste, kjer je ležala zlata mamica. Izprevod je krenil iz bolnice na pokopališče. Svetozar je plakal, klical svojo mamico, a ko je padala gruda na krsto, se je oklenil svojega očeta in prosil in prosil, naj dvigne mamico, da jo pospremi domov.

Uboga mamica, ubogi sinček!

Po pogrebu je sedel v najtišji kotiček in premišljal. Vse prazno, mamice nikjer...

Dva dni nato je prišla njegova stara mamica po Svetozara. Bival je v Gradcu in vzela ga je s seboj. Na mah je pozabil svojo bolečino, ker ga je zanimala vožnja v daljne, tuje kraje. Prišel je v Jugoslavijo, ker je hotela njegova stara mamica, da ostane Slovenec in Jugosloven.

Pozabil pa svoje mamice ni in je ne bo.

Jutranja molitev je bila prošnja, da se mamica vrne, večerna molitev je bila za mamico: pridi, vrni se, zlata moja mamica!

Pri stari mamici je imel vrt, kjer se je igral, a nesreča je prišla, umrla mu je stara mati. — In zopet je čul deček zabijanje krste, zopet je čul padanje težke grude na krsto in zopet je klical in klical svojo staro mamico. Tolažiti ga ni bilo mogoče. Plakali so z njim vsi, ki so bili ob grobu preblage stare mame malega Svetozara.

Deček je ostal pri svoji teti in sestri. Prej vesel, srečen in zadovoljen, je postal otožen.

Teta ga je odvedla k slikarju. Vprašal je: »Kaj me bo moja mamica še spoznala, ko ji pošljem svojo sliko?«

»Kam jo boš poslal?« je vprašala teta.

»V nebesa! Tam je moja mamica, tam je moja stara mamica!«

Teti je bilo oko solzno.

Kaj ne opazite, otroci, žalosti na očeh tega ljubkega fantka?

Kdo ve, kaj je otrok mislil v trenutku, ko ga je slikar zaprl v temno kamrico?

Kje je mamica? Kje je stara mamica? Kam naj pošljem sliko?

Svetozar pošilja pozdrave in rože na grob svoje mamice.

Rosa je na pozdravih in svežih rožah, a ta rosa so solze...

Pozdrave pošilja vsem svojim prijateljem, ki čitajo »Zvonček« z mislijo, da se njegova mamica vrne vsaj za eno uro, da bo videla njegovo sliko in čitala te vrstice.

Iz grobov se ne vrne nihče in nikdar.

Pomilujte malega Svetozara in ljubite svoje mamice!

Ko se zagrne grob, je končano vse, le ljubezen ostane, ki sega preko grobov...

Mamica je le ena na svetu! Ko odmre mamica, si želimo videti njeno senco, a tudi te ni več, ostane le spomin, kakor se Svetozar le še spominja na svojo mamico, ki ga je ljubila in ljubila. —

Terice.

*Ste li že videli terice
in čuli trlic ropotanje,
ki v hladnih se jesenskih dneh
še v pozno noč kot žab regljanje
razlega glasno po vaseh?*

*Dekleta vaška in ženice
stoje ob trlicah lesenih
ter urno z njimi suhi lan
tero v predivo in v pramenih
ga gladkih skladajo na stran.*

*Sušilnica je za terice
zakurjena, na njej možaki
sede, suše, se grejejo;
terice se gorkoti taki
odrekaajo in smejejo.*

*Ogreva ude jim in lice
marljivo delo in veselo
se pogovarjajo, pojo
v zavesti sladki, da njih delo
koristno njim in drugim bo.*

Fr. Rojec.